

Hvad gør kinesiologien så speciel?

Af Helle Bøving

© Kinesiologiforeningen Touch for Health og forfatteren

Dr. John Thie, DC, som grundlagde Touch for Health kinesiologien og gjorde den tilgængelig for enhver, havde som bekendt til hensigt at få kinesiologien ud i hver eneste familie som en dagligdags ting i stil med at børste tænder. For tænk, hvis vi alle lavede en prætest og gav vores egen energi et løft mindst hver morgen og aften, ligesom vi dagligt børster vore tænder som det mest naturlige.

Hans vision var, at hver eneste familie skulle være i besiddelse af nogle overkommelige teknikker, som de ville have fornøjelse af hver dag. Og derfor var det netop afgørende, at TFH skulle være så enkel og nem at anvende, så det virkelig kunne lade sig gøre at bruge dagligt.

Og hvordan gik det så med John Thie's vision?

Der er i Danmark rigtig mange mennesker, der har lært lidt kinesiologi igennem årene. Og der er rigtig mange mennesker, der angiveligt kender kinesiologien, men måske mest som en teknik, man kan bruge til at teste, om vi har brug for vitaminer, mineraler eller andre kostmæssige ting. Og det er jo egentlig ærgerligt, at kendskabet til kinesiologiens mange muligheder er så forholdsvis begrænset, når nu der er så meget godt og så meget andet end fødevare- og vitamintest fx. i TFH.

Hvordan får vi så forklaret, hvad det egentlig går ud på?

Man kan selvfølgelig altid begynde at forklare om energiforløbet i kroppen og testmuskler og massagepunkter, men giver det mening for en udenforstående, og er det egentlig det væsentlige, og hvad er det egentlig, der gør kinesiologien speciel i forhold til andre teknikker?

Matthew Thie, M.Ed., som er søn af John Thie og derfor opvokset med TFH som en naturlig del af hverdagen i familien, beskriver i en artikel - der i øvrigt blev bragt i sidste Nyhedsbrev (dec.06) - at "ud over at teste og afprøve vores energi igennem muskel- og meridianafbalanceringsprocessen, er selve kommunikationen med det andet menneske afgørende. Bare det at støtte en person igennem en kommunikationsproces med henblik på at udvikle vedkommendes egen bevidsthed er transformativt og påbegynder skabelsen af den sundhed og det velbefindende, som vi alle gerne vil opnå".

Ifølge Matthew Thie er det afgørende netop dialogen i den selvansvarlige model, vi kender fra TFH, at man anerkender det andet menneske som værende eksperten i eget liv. Vi skal ikke "forsøge at løse folks problemer eller fortælle folk, hvad de skal gøre med deres liv. I stedet for må vi møde andre mennesker med respekt for hvert individs indre ressourcer, idet vi prøver på hovedsageligt at spejle og afklare, hvad de allerede ved om sig selv, bevidst eller ubevidst".

Og det er her kinesiologien er genial og absolut respektfuld, fordi den ikke gør testeren til en bedre-vidende, docerende person, som ved, hvad der er galt, og hvordan testpersonen i øvrigt skal leve sit liv. Som Matthew Thie siger om målsætningsprocessen og afbalanceringen: "Helt konkret måler vi livserfaringer, smerte, lidelse, tilstande, symptomer, men ser bag om de problemer, der skal løses, for at finde frem til en klarhed hos personen selv om brugbare målsætninger og positive beskrivelser af, hvad det for vedkommende vil sige at have det godt". Ifølge Matthew Thie sker afbalanceringen ofte af sig selv allerede i målsætningsprocessen, fordi

personen allerede i den fase iagttager sig selv og finder ud af, hvad der er svært og hvad, vedkommende egentlig gerne vil. Med andre ord at han/hun egentlig kender selv svaret. Det eneste, der skal til, er et 'spejl', så han/hun selv kan se det. Erkendelsen findes altså inde i os selv. Når vi finder den og genkender den dér, giver den mening, ikke når den fortælles til os af andre.

Og det er jo heller ikke ukendt, hverken for psykologer eller andre, der arbejder med mennesker og den menneskelige psyke.

Og her kommer så kinesiologiens specielle egenskaber ind:

Når vi tester energiforløbet i kroppen, når vi bruger en indikatormuskel og finder frem til en brugbar målsætning, eller når vi tester, hvad der ville være godt for dette menneske og løfte eller bevare personens energiniveau - ja, så er vi i kontakt med kroppens indre biocomputer og får derfor svar, som overhovedet ikke er under indflydelse af testeren eller testpersonens bevidsthed. Det vil sige, at alle vore subjektive, mentale og følelsesmæssige holdninger eller antagelser om, hvad der måtte være problemet eller løsningen, er sat fuldstændigt ud af spil. Det er ikke væsentligt. Og det er ikke overhovedet det, der gør en forskel.

Kinesiologi er et kommunikationssystem, hvor den, der testes, får adgang til sin egen indre biocomputer. Testeren er egentlig bare en fødselshjælper. Testeren kender teknikkerne omkring testmuskler, teststillinger og -retninger, meridianer osv og har til opgave at formidle de svar, som testpersonen måtte have svært ved at aflæse. Og etikken i TFH gør netop testpersonen til autoriteten, så testeren har altid et ansvar for at formidle og uddanne vedkommende, så han/hun selv kan se, mærke og forstå de svar, der kommer frem, og selv vælge, hvad de kan bruges til.

Altså, kinesiologien er et kommunikationssystem, som giver os adgang til vores egen indre biocomputer. Den person, der måtte teste os, er fødselshjælper, der har til ansvar at formidle det rent kinesiologi-tekniske, afbalanceringsproceduren og de testsvar, der måtte komme, så vi som testperson selv kan gøre brug af dem i forhold til den målsætning og det fokus, vi har lige nu.

Som noget væsentligt, risikerer vi ikke med kinesiologien at overskride grænsen for, hvad testpersonen kan tåle at finde ud af om sig selv, for personens indre computer ved selv, hvad vedkommende kan rumme at få svar på. Den prioriterer selv det, der er væsentligt her og nu for personen, og lader andre ting ligge. Anvender vi kinesiologiteknikkerne med den etik og den fremgangsmåde og fortolkning, som man lærer på TFH-kurserne, har vi således et redskab, som ikke finder sin lige. Og alle kan lære det. Der kræves jo ingen specielle evner i form af klarsyn eller-hørelse eller lignende at bruge kinesiologi.

Det, der er væsentligt, er vores forståelse og erkendelse af, at der ikke findes 'rigtige' og 'forkerte' svar, men at vi faktisk alle sammen kan lære mere om tilværelsen og om os selv og andre, hvis vi med et oprigtigt og åbent sind og en udforskende og ikke-konkluderende holdning går ind i samværet og i kommunikationen med hinanden.

"Det gælder ikke om at give de rigtige svar, men at stille de rigtige spørgsmål!"